

MÂNIA

»MARE PUTERE ARE RUGĂCIUNEA FIERBINTE A CELUI NEPRIHĂNIT« - Iacov 5.16.

„Un răspuns mai anapoda n-ai fi putut să-i dai doamnei Meier!”, batjocorește Tom. Alex ridică din umeri. El se simte și-așa destul de prost din cauza răspunsului său greșit de la ora de engleză. Așa că nu este neapărat nevoie ca Tom să-i mai amintească încă odată. De aceea nici nu i-a răspuns Alex. Dar Tom nu renunță. „Ascultă, Alex! Acesta a fost cel mai prost răspuns pe care l-am auzit la engleză în ultimii ani.” Alex suspină neobservat. Ar fi bine ca acum să nu iasă ceartă, căci Tom nu face parte tocmai dintre prietenii lui. Dimpotrivă. Tom încearcă să-l provoace cu orice ocazie. Cam de jumătate de an Alex și Tom sunt împreună în clasa a 9a. Chiar din prima zi a „simțit” Alex dușmănia lui Tom. Dar Alex știe din ce cauză: este din cauza credinței sale în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. „Credința este bună numai pentru „mâțe-blânde””, este de părere Tom. Pentru că îl enervează, că Alex nu participă atunci când Tom și prietenii lui fac „câte o chestie”, așa cum le numește Tom. Atunci Tom bombăne: „Creștinii sunt ... ceva superior.” „Hei, nu face pe ... RELAXATUL ...” îi strigă Tom în timp ce mergea de-a lungul culoarului spre curtea școlii. „Sau tocmai îl rogi pe Isus al tău pentru ... niște calm?”, se maimuțărește el în râsetele prietenilor săi. Alex simte cum îl cuprinde enervarea. Brusuc hotărăște că este mai bine ca întâi să se roage scurt, apoi să răspundă. »Furia este fără milă și mânia năvalnică.« (Proverbe 27.4) „Ascultă, Tom! Nici răspunsurile tale nu strălucesc întotdeauna prin înțelepciune.” Spune Alex cât de calm poate. „Ah, da?” „Ah, da! Nu mai departe de săptămâna trecută.” Alex își mușcă buzele. Simte un freamăt în zona stomacului, simte cum se adună furia în el. Este ca într-un cazan cu aburi unde presiunea a crescut prea mult și va exploda cândva. „Pur și simplu nu-l băga în seamă în continuare. Poate că atunci o să-și țină gura și se va căra”, încearcă Alex să se liniștească singur. Fără să-l privească pe Tom, Alex merge la dulapul lui, care este la capătul culoarului, peste drum de sala profesorală. El formează cifrul și scoate lacătul din belciug. Chiar în acel moment Tom îl prinde de umeri și îl întoarce cu fața spre el. Alex a văzut pumnul ridicat și atunci ... s-a întâmpnat! Mânia i s-a aprins și fără a mai sta pe gânduri a lovit. Pumnul care ținea lacătul l-a lovit pe Tom exact în frunte. Colegul său de clasă s-a mpleticit spre spate și a căzut de-a lungul culoarului. Alex privește înspăimântat la fruntea sângerândă. „Doamne Isuse, ce-am făcut?”, și-a zis în gând. Și în aceeași clipă a devenit conștient de cât de mult s-a îndepărtat de Dumnezeu în inima lui și asta deja de mai multe săptămâni. »Să n-apună soarele peste mânia voastră și nu dați prilej diavolului.« (Efeseni 4.26-27)

„Asta ... asta ... asta n-am vrut.” Se bâlbâie Alex. Repede înșfacă o batistă de hârtie din buzunarul pantalonilor și i-o întinde lui Tom, care și-o presează, mut de uimire, pe fruntea însângerată. „Îmi pare rău, Tom! Iartă-mă că te-am bătut și că te-am rănit”, îl roagă Alex, în timp ce Tom se așează în fund, cu spatele sprijinit de perete. O vreme s-au privit unul pe celălalt fără cuvinte. „Deci totuși, creștinii nu sunt oameni mai buni”, murmură Tom în cele din urmă disprețuitor și încet-încet se adună de pe jos. Îi mai aruncă lui Alex încă o privire furioasă, apoi pleacă târăganat. Alex privește îngândurat în urma lui. Inima îi este grea. „Într-adevăr: creștinii nu sunt oameni mai buni decât alții, dar ei știu că pot primi iertarea lui Dumnezeu pentru vina lor. Dacă n-ar fi mânia asta îngrozitoare!”, își zice el trist. „Mi-aș fi economisit până acum o mulțime de neplăceri, dacă m-aș fi ținut mai bine în frâu.” Dar a încercat deja atâtea pentru asta. Chiar a împrumutat deja o carte de psihologie de la biblioteca orașului. A fost foarte interesantă, dar nu l-a ajutat deloc. Altfel nu l-ar fi bătut acum pe Tom. „Ce mult aș vrea să fiu așa răbdător ca Isus. EL nu și-a bătut dușmanii, ci i-a iubit”, suspină Alex. „Dar asta n-am să reușesc niciodată.” Mânia se pare că este ceva ce nu se poate schimba. Dezamăgit și abătut a luat-o spre casă.

»Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.« (Psalmul 121.2) „Ce-i cu tine?”, îl întreabă mama pe Alex, când acesta a ajuns acasă. „Ce să fie?”, răspunde Alex arogant.

Nervos își aruncă rucsacul bleumarin cu rechizite în colț, lângă dulap. Din nou simte cum îl cuprinde mânia. „De ce ești așa de nervos?”, îl întreabă mama îngrijorată. ”Nimic!” Alex strânge din buze și se uită în podea, ca să nu fie nevoit s-o privească pe mama. „Dacă nu vrei să-mi spui...” „Acum lasă-mă odată în pace!”, strigă Alex și se proțapește tremurând de nervi în fața mamei sale. Din nou se aprind în el flăcările mâniei neînfrânate. Dar când a văzut lacrimile din ochii ei s-a oprit o clipă, apoi s-a năpustit pe scări în sus. Cu o bubuitură puternică a trântit ușa în clanță. Gâfâind se reazemă cu spatele de ușă. Sudoarea îi picură de pe frunte, iar cămașa transpirată i s-a lipit de spate. Nu se mai sfârșește asta odată. Disperat privește în gol. Îi este rușine și își regretă nespun purtarea. Dar în același timp simte că va face iar și iar același lucru. Brusc are senzația că cineva vorbește cu el. „Alex, roagă-te! Spune lui Isus în rugăciune tot necazul tău. Singur nu vei reuși niciodată să te schimbi, dar Isus te poate ajuta. EL poate totul.”

»Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.« (Marcu 11,24) „Doamne Isuse”, șoptește Alex, „trebuie să mă scapi de mânie, că eu nu pot. Fără ajutorul Tău nu am nicio șansă. Dacă nu-mi vei lua mânia, va fi, cu siguranță, din ce în ce mai rău.” Îi vine în minte ce a citit în cartea de la bibliotecă. Acolo scria că este aproape imposibil să te eliberezi de mânie. Alex se luptă cu lacrimile, când își dă seama că are îndoieli. Oare să fie el, într-adevăr, un caz fără speranță? „Roagă-te!”, i se pare din nou lui Alex că ar vorbi cineva cu el. Și Alex se roagă. „Doamne Isuse, orice ar sta scris în această carte, Tu poți totul, Tu poți să mă eliberezi de această mânie, care distruge totul”, se roagă el. „Și Tu ai promis că dacă venim la Tine și Te rugăm ceva și ne încredem în Tine, Tu ne vii în ajutor.” O vreme Alex stă îngenunchiat în fața patului său, cu totul cufundat în gânduri și cu capul sprijinit pe brațe. Cum de nu s-a gândit mai demult să se roage pentru această mânie a lui? Și, de fapt, când a citit el ultima dată, așa cum trebuie, din Biblie? În ultimele săptămâni ochii lui au zburat cu repeziciune peste cuvinte, mai mult sau mai puțin. Alex nu-și mai poate aminti nici măcar dacă azi dimineață, înainte de a merge la școală, a citit sau nu din Biblie.

Într-adevăr, aici este ceva putred, își zice el. »Nebunul își arată toată patima, dar înțeleptul o stăpânește.« (Proverbe 29.11) Cu greu scoate Alex o batistă din buzunarul pantalonilor și își șterge lacrimile din ochi. Apoi s-a așezat pe pat și a întins mâna după Biblie, care era pe raftul de la capul patului. Nehotărât lasă foile să-i alunece printre degete, până când ochii i s-au oprit asupra unui cuvânt. Ce scrie aici? »Nebunul își arată toată patima, dar înțeleptul o stăpânește.« Alex începe să citească mai atent. „Nebun, ca și când ai zice PROST, și aici este descrisă toată problema mea”, gândește el. Ca un burete absoarbe cuvintele. Dacă în Biblie sunt descrise așa de exact urmările comportamentului său, precis va găsi și un răspuns la întrebarea sa, cum poate deveni liber. Și într-adevăr, aici scrie: »Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul, n-are de ce se teme.« După ce Alex a citit aceste cuvinte, a închis ochii și se gândea. Dintr-odată a început să înțeleagă: se pare că această mânie a lui este o parte a caracterului său, dar el poate întotdeauna să se roage și să se încreadă în Dumnezeu, când simte că începe să se aprindă în el această flăcără mistuitoare. Alex așează Biblia înapoi pe raft, plin de recunoștință. „De acum înainte îmi voi face destul timp în fiecare dimineață ca să citesc din Biblie”, își propune Alex. Și va începe iar să se roage conștient. Se ridică ușurat de pe pat și merge la ușă, pentru a se scuza față de mama sa.